

řízení uváživ, že skutkové momenty, o něž se nař. opatření opíralo, byly st-li známy a opomenutím výsledku, jak z jeho adm. rekursů vysvítá, jeho procesní posice resp. možnost právní obrany ztížena nebyla. — —

Č. 5734.

Obecní zaměstnanci. — Administrativní řízení (Slovensko): * Od 1. ledna 1923 rozhodují o pensijních věcech zaměstnanců velkých a malých obcí na Slov., když jest spor o to, byl-li zaměstnanec pensionován po právu, jako první stolice odvolací župní úřady, z jejichž rozhodnutí jest přípustné odvolání k min. vnitra.

(Nález ze 4. června 1926 č. 11.759).

Prejudikatura: 2319 adm.

Věc: Karel K. v K. proti župnímu úřadu v Turčanském Sv. Martině o pensionování.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l byl městským skladníkem v K. Dne 19. září 1924 usneslo se valné shromáždění měst. zastupitelstva v K., aby st-l byl od 1. října 1924 pensionován a vyměřilo mu na podkladě služ. doby od 1. března 1913 do 30. září 1924 s připočtením $2\frac{1}{2}$ válečných roků pensi. Apelaci proti usnesení tomu podanou okr. výbor v K. rozhodnutím z 29. října 1924 jako neodůvodněnou zamítl z následujících důvodů: Zákon č. 233/1920 a 243/1922 a vlád. nař. 335/1922 mění v podstatě správu v obcích s býv. magistrátem a opravňují město K. k reorganizaci svojí správy, neb ukládají obci povinnost tuto reorganizaci provést. Podstatná část reorganizace městské správy spočívá v právu a povinnosti systemisovati zaměstnanecká a sluhovská místa (§ 13 zákona č. 233/1920), kteréžto právo zabezpečeno městu zákony analogickým způsobem, jako při reorganizaci dosavadních magistrátních měst. Zák. články LVIII : 1912, IX : 1917 a XV : 1917, jimiž byly udělovány stálé státní subvence městu K. na ulehčení osobních výdajů, pozbyly platnosti, městská správa, přeměněná v obec musila tedy přikročiti k reorganizaci svojí a tím k nové systemisaci zaměstnaneckých míst, a není tedy apelace odůvodněna.

Další odvolání st-lovo bylo nař. rozhodnutím zamítnuto a rozhodnutí okr. výboru z 29. října 1924 z důvodů v něm uvedených schváleno.

Nss jednáje o stížnosti do rozhodnutí tohoto podané, musil v prvé řadě z moci úřední zkoumati, zda v pořadí stolic rozhodovaly úřady k tomu příslušné a zda přípustný pořad instancí správních byl vyčerpán.

Předmětem sporu byla otázka, zda jsou dány podmínky pensionování st-le jako zaměstnance města K. V době, kdy usnesení města K. z 9. září 1924 se stalo, byla K. velkou obcí (arg. §§ 6. a 10. vlád. nař. z 21. září 1922 č. 275 Sb.). Podle uherských předpisů platných v době před zavedením župního zřízení podle zák. č. 126/1920 a zejména podle § 25 odst. I. zák. čl. XXII : 1886 mohlo se proti usnesením obce učiněným v jejích vlastních záležitostech veřejných a majetkových a vůbec proti všem usnesením, ohledně kterých zákon označuje municipální výbor

jako druhou stolicí, podati odvolání k municipálnímu výboru a odtud k min. vnitra. Tento kompetenční předpis nebyl nikterak dotčen předpisem § 27. zák. čl. XXVI : 1896, ježto za konečná označena jsou tímto předpisem jen taková usnesení munic. výboru, která se týkají otázky, zda zaměstnanec obecní, resp. příslušníci jeho rodiny, má nárok na zaopatření a v jaké výši jim zaopatření přísluší. O takovou otázku však v daném případě nejde, ježto spor jest o to, zda jsou dány podmínky, aby st-1 byl pensionován. Nebyly tedy ani před 1. lednem 1923 služnovské úřady na Slov. odvolací instancí v záležitostech pensionování obecních úředníků a zřízců velkých a malých obcí. Ježto pak dle § 6 zákona č. 126/1920 působnost dosavadních služn. úřadů přešla na nové okr. úřady, nemohla na okr. úřady přejíti působnost v záležitostech, ve kterých dosavadní služn. úřady žádné zákonné kompetence neměly, a nemohla tedy ani z tohoto důvodu na ně přejíti působnost při pensionování zaměstnanců velkých a malých obcí.

Jde tedy ještě o to, zda působnost okr. úřadů resp. okr. výborů v záležitosti, o jakou se právě jedná, nebyla založena zákonem z 29. února 1920 č. 126. Sb. přímo. Zákon tento jedná o působnosti okr. výborů stanoví v hlavě VII. pro ně působnost: a) hospodářskou (§ 78-91), b) pomocnou (§ 92), c) ve správním soudnictví (§ 93), d) poradní (§ 94). Již z výpočtu tohoto plyne, že okr. výboru v záležitostech pensionování zaměstnanců velkých a malých obcí zákonem č. 126/1920 žádná kompetence přiznána nebyla.

Podle § 6 lit. b) zákona č. 126/1920 přešla od 1. ledna 1923, kdy v život vstoupilo nové župní zřízení na Slov., působnost, která dříve příslušela komitátům a jejich orgánům resp. správním výborům, na župní úřady.

Z předeslaných úvah podávají se tyto závěry: 1. že okr. výbor v K. nebyl vůbec kompetentním, aby o odvolání st-lově z usnesení valného shromáždění měst. zastupitelstva v K. rozhodoval, nýbrž že k tomu příslušným byl župní úřad, 2. že rozhodnutí župního úřadu v Turč. Sv. Martině z 10. prosince 1924 nebylo rozhodnutím konečným, ježto přípustno bylo odvolání k min. vnitra. Ježto však žal. úřad rozhodnutí úřadu nepříslušného — a tedy rozhodnutí zmatečné — potvrdil na místo, aby je jako nadřízený úřad správní odstranil a sám ve věci rozhodl, a ježto nad to žal. úřad rozhodnutí svoje označil za konečné, jest rozhodnutí jeho v rozporu se zákonem a musilo proto býti zrušeno dle § 7 zák. o ss.

Č. 5735.

Váleční poškození: * Ustanovení 2. věty 1 odst. § 4 zák. o požitcích válečných poškozců č. 142/1920 ve znění zák. č. 39/1922 vztahuje se nejen na invalidy, nýbrž vůbec na válečné poškozence v § 1. zák. č. 199/1919 sub lit. a) až c) uvedené.

(Nález ze dne 4. června 1926 č. 11.836.)

Věc: Růžena L. v J. (adv. Dr. Evžen Doktor z Prahy) proti ministerstvu sociální péče (min. m. taj. Dr. Vojt. Elsnic) stran důchodu vdovského.